

масе между ярочками по групам не має, тогди как между баранчиками она составляет в пределах 1,6-3,6 кг. Сравнительное изучение изменений живой массы ягнят между 2-5 окотом по групам показало, что заметное различие в этом не имеется. Однако у подопытных ягнят отмечается половой диморфизм, то есть, баранчики в живой массе значительно превосходят ярк-сверстниц. Клинико-физиологические и гематологические показатели после отъема ягнят были в пределах нормы. Количество эритроцитов, лейкоцитов, гемоглобина и общего белка составило соответственно в пределах 9,3-10,2 млн/мм³; – 8,5-9,4 тыс. /мм³; 10,8-11,6 и 6,06-6,45 граммов процентов. Незначительные различия отмечены в частоте дыханий и руминации до и после отъема ягнят.

Заключение. В условиях ТОО “Багай-Шу” Жамбылской области ягнят от маток казахских мясощерстных полутонкорунной породы следует отнимать в трехмесячном возрасте, так как это не отражается на здоровье самого ягненка и их матерей. По живой массе при отъеме они почти не уступают своим сверстницам – ягнятам, отнятым в возрасте 4-4,5 месяца.

УДК 639. 2/. 3

Нероденко О.С., студент 2 курсу спеціальності “Водні біоресурси та аквакультура”

Науковий керівник – Марценюк Н.О., кандидат с.-г. н., доцент

Національний університет біоресурсів і природокористування України, м. Київ, Україна

ОСНОВНІ АСПЕКТИ РИБНИЦТВА УКРАЇНИ

Рибництво – галузь господарювання, яка займається розведенням і вирощуванням риби у спеціально побудованих або пристосованих для цього ставах та інших невеликих штучних, а іноді і природних водоймах, у тому числі й тих, які водночас використовуються комплексно [1].

В умовах ринкових відносин для аграрного комплексу велике значення має раціональне використання земельних і водних ресурсів. Перед рибним господарством поставлене конкретне завдання – збільшити обсяги постачання населенню живої, охолодженої риби, рибної продукції в розробленому вигляді, балічних, копчених і в’ялених виробів з риби. Реалізація кількісної характеристики пов’язана з оптимізацією вилову риби, а якісної – з підвищенням рибопродуктивності внутрішніх водойм України.

Споживання риби та морепродуктів на душу населення в нашій державі не досягає раціональної міжнародної фізіологічної норми – 20 кг на рік. За даними Держкомстату, рівень споживання рибної продукції на душу населення України за минулі роки складав 9,6-12,3 кг, за підсумками, з 2018 року середнє споживання риби в порівнянні з 2016 роком збільшилося на 30%. В першу чергу збільшення споживання риби відбулося за рахунок аквакультури та імпорту риби та рибної продукції [2].

Проте, виробництво ставової риби, основного джерела живої і охолодженої рибної продукції, залишається на низькому рівні і становить 0,5-1,2 кг на душу населення, що стримує якісне поліпшення структури рибного раціону. Тому необхідно приділяти особливу увагу кваліфікованому рибництву в існуючих ставах. Основною перевагою ставового рибництва є можливість керувати

процесами розведення і вирощування риби, в той час як у природних водоймах, особливо в крупних, можливість активного впливу людини на ці процеси поки дуже обмежена.

Основним об'єктом ставового рибиництва в Україні залишається короп.

При вирощуванні його в монокультурі на природних кормах можна було одержати 200-400 кг/га, а застосовуючи різні методи інтенсифікації, збільшити вихід риби в 5-10 разів. Проте, інтенсивне вирощування коропа в монокультурі має досить вузькі межі: занадто висока щільність посадки риб на нагул і пов'язані з цим підвищені витрати на комбікорми, що призводять до порушення умов вирощування риби, нагромадження органічних речовин у ставу, різкого збільшення витрат кормів на одиницю приросту.

Однак, останнім часом, в аквакультурі України з'явилися інші об'єкти: білий та строкатий товстолобики, білий амур, щука, сом, і це не випадково, оскільки за деякими своїми якостями ці види представляють найбільший інтерес.

Сучасне рибицтво, вирішальною тенденцією якого є зростання щільності посадок, значною мірою лімітоване об'ємом води. При цьому співвідношення маси води і маси риби виступає як визначальний технологічний фактор. Якість води визначається здатністю до очищення і кількістю розчиненого в ній кисню. Зниження вмісту кисню і втрата здатності води до самоочищення виключають можливість інтенсифікації виробництва риби.

Список використаних джерел

1. Данильчук Г.А. Технологія виробництва продукції аквакультури //Методичні рекомендації для вивчення курсу та самостійної роботи студентам за напрямом підготовки 6. 090102 “ТВППТ” Ч. V “Ставове рибицтво”. / Г.А. Данильчук. Миколаїв, 2014. 57 с.
2. Марценюк Н.О. Аналіз сучасного стану рибної галузі в Україні / Н.О. Марценюк, В.П. Марценюк, А.В. Пекарський //Збірник наукових праць СНАУ. С., вип. 7 (30). 2016. С. 158-163.
3. Марценюк Н.О. Моніторинг технологій та інноваційний потенціал виробництва рибної продукції в Україні / Н.О. Марценюк, В.П. Марценюк Монографія К. : “КОМПРИНТ”. 2016. 193 с.

УДК 636. 32/. 38. 082 (477. 43/. 44)

Осадець О.А., студентка 4 курсу спеціальності “Технологія виробництва і переробки продукції тваринництва”

Науковий керівник – Тимофійшин І.І., кандидат с.-г. н., доцент, професор ПДАТУ; Подільський ДАТУ, м. Кам'янець-Подільський, Україна

НОВІ ГЕНОТИПИ ОВЕЦЬ НА ПОДІЛЛІ

Вівчарство – важлива галузь тваринництва, яка дає різноманітну продукцію, а саме: баранину, дієтичну ягнятину, молоко, делікатесні сири та бринзу, а також сировину для легкої промисловості – вовну, овчини, смушки та шкіру, вироби з яких не мають аналогів щодо гігієнічних властивостей для збереження здоров'я і тривалості життя людини. Недарма в Україні є таке розповсюджене прислів'я: “Вівця – це шуба, свита і губа сита”.